

Arrest

**nr. 297 461 van 22 november 2023
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 mei 2023 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2023 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak
 - 1.1. Aan verzoeker werd op 19 juli 2019, op 22 oktober 2022 en op 30 april 2023 telkens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13).
 - 1.2. Op 30 mei 2023 wordt hem nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 13). Op dezelfde dag wordt hem een inreisverbod van drie jaar opgelegd (bijlage 13sexies). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

*Aan de Heer, die verklaart te heten
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokken evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 30.05.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De betrokken heeft zich schuldig gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, vreemdeling onwettig binnengaan of verblijf in het Rijk, feiten waarvoor hij op 29.03.2022 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 2 jaar + 1 maand. Er werd verzet aanvaard.

Uit het vonnis van de rechtbank blijkt dat betrokken te Brussel op 13.02.2021 zich schuldig heeft gemaakt aan de verkoop van 3,13 gram cannabis, alsook in het bezit te zijn van 35,85 gram cannabis bestemd voor de verkoop.

Het verkopen van verdovende middelen, betekent een belangrijke overlast voor de samenleving vermits deze de volksgezondheid manifest ernstig in gevaar brengen en drugsverslavingen op hun beurt uitlokend zijn naar andere misdrijven, zoals diefstallen en geweldplegingen. Aan deze praktijken dient paal en perk te worden gesteld. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychisch vlak. Gelet op de herhaling inzake het plegen van drugsfeiten, de zwaarwichtigheid van de feiten, de grootschaligheid van de handel, de rol van betrokken binnen de vereniging en zijn persoonlijkheid, kan er legitiem afgeleid worden dat hij een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vertegenwoordigt. Het vonnis van de correctionele rechtbank van Brussel d.d. 29.03.2022 stelt: "Drugs zijn schadelijk voor de volksgezondheid, ook zogenaamde softdrugs zoals cannabis. Bovendien brengen drugs onveiligheid teweeg in de samenleving doordat druggebruikers delicten plegen om hun druggebruik te kunnen financieren, of doordat zij makkelijk delicten plegen wanneer ze onder invloed zijn van drugs. De beklaagden hebben elk op hun manier hun medewerking verleend aan het telen van cannabis. Zij brachten daardoor de openbare veiligheid in gedrang. Financiële motieven liggen aan de basis van hun crimineel handelen."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokken door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokken heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

De betrokken verklaarde in zijn vragenlijst "hooplicht" ingevuld op 05.05.2023 en tijdens zijn interview met de terugkeergeleider op 16.05.2023, sinds 2017 in het Rijk te verblijven. Hij verklaarde in het bezit te zijn van zijn identiteitsdocumenten.

Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met I. D.B.. Zij zou tevens een zoon hebben dewelke hij beschouwt als de zijne. Hij zou ook verschillende familieleden in België hebben, waaronder tantes, ooms en en neven.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Wat betreft de zoon van zijn partner, dient er te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat betrokkene dit kind officieel erkend heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt op eerste zicht weinig aanneembaar. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner en haar zoon ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij hem zouden volgen naar Marokko dan wel een ander land. Indien zijn partner hem niet zou wensen te vergezellen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene wel degelijk een gezinsleven op het Belgisch grondgebied onderhoudt zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM met zijn partner en haar zoon kan worden besloten dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene tantes, ooms en neven zou hebben in België, kan worden opgemerkt dat het EVRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel tot het kerngezin beperkt en gaat na of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn tantes, ooms en neven.

Betrokkene wenst niet terug te keren naar Marokko omdat hij daar niemand meer heeft. Betrokkene verklaarde een ijzeren plaat in zijn rug te hebben, dewelke niet goed werd behandeld. Hij verklaarde dat er in Marokko geen correctie behandeling mogelijk is. Betrokkene legt geen medische attesten voor ter staving van deze verklaring en bijgevolg kan deze bewering een verwijdering niet verhinderen. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van Artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Moyens pris

Des articles 8 et 13 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme,

des articles 7, 41 et 47 et 48 de la Charte des Droits fondamentaux de l'Union européenne,

- de l'article 11 de la directive 2008/115/CE du parlement européen et du conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier,

- de l'art. 6 du Traité sur l'Union européenne,
- du principe général du droit de l'Union qu'est le respect des droits de la défense et notamment du droit d'être entendu
- de l'article 22 de la Constitution belge,
- des articles 1er à 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs,
- des articles 7, alinéa 1er, 1° et 3°, 62, 74/11, § 1er, al. 2 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers,

de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles, de l'erreur manifeste d'appréciation, de la violation des principes de bonne administration et d'équitable procédure, du principe de précaution et du principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l'obligation de loyauté,

4.1. - CARACTÈRE ILLÉGAL DE L'INTERDICTION D'ENTRÉE DE TROIS ANS

Attendu que la partie requérante est frappée d'une interdiction d'entrée de trois ans; qu'il importe de comprendre quelle est la portée d'une interdiction d'entrée au regard de la réglementation européenne et belge ; que ci-après, sont repris des extraits des règlementations belges et européennes et des travaux préparatoires ; que la jurisprudence de la Cour de Justice est également reprise ;

Proposition de directive du Parlement européen et du Conseil datée du 1er septembre 2005

Ci-après, se trouvent des extraits de la proposition de directive du Parlement européen et du Conseil relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

Cette proposition de directive a été transmise par la Commission le 1er septembre 2005.

[Page 6] [...]

« • Droits fondamentaux

La présente proposition a fait l'objet d'un examen approfondi destiné à garantir la pleine compatibilité de ses dispositions avec les droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire, ainsi qu'avec le droit international, notamment les obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme résultant de la convention européenne des droits de l'homme. Les dispositions relatives aux garanties procédurales, à l'unité familiale, à la garde temporaire et aux mesures coercitives ont par conséquent bénéficié d'une attention toute particulière. [...]

• Principe de proportionnalité

La présente proposition respecte le principe de proportionnalité pour les raisons

suyvantes.

La directive proposée fixe des principes généraux, mais laisse aux États membres auxquels elle est adressée le choix de la forme et des moyens les plus appropriés pour mettre en œuvre ces principes dans leurs systèmes juridiques et contextes généraux respectifs.

La proposition vise à accroître l'efficacité des mesures nationales d'éloignement et à éviter les chevauchements entre les activités menées à ce niveau. Une fois adoptée, elle devrait donc entraîner une réduction de la charge administrative des autorités auxquelles incombe son application. »

Rapport du Parlement européen sur la proposition de directive

Il ressort également des travaux préparatoires à la directive 2008/115, que les auteurs ont tenus à insister sur la nécessité d'une mise en oeuvre de la directive, dans le respect des principes fondamentaux des droits de l'homme. En ce sens, le Parlement européen soulignait :

« Le Parlement européen, qui a depuis toujours défendu de manière systématique et vigoureuse le plein respect des droits de l'homme dans tous les aspects des affaires communautaires, attend par conséquent que la présente proposition de directive s'inscrive dans la droite ligne des principes établis et des orientations applicables à la législation de l'Union européenne.

[...]

Au vu du soutien que le Parlement apporte de longue date aux normes internationales en matière de droits de l'homme, l'intégration de considérations d'ordre humanitaire et liées aux droits de l'homme est bien accueillie. Il est en particulier tout à fait louable qu'une attention spéciale soit accordée à la situation des enfants et que le principe juridique essentiel de l'intérêt supérieur de l'enfant soit explicitement mentionné (considérant 18 et article 5) . »

Directive européenne 2008/115 du 16 décembre 2008

La Directive 2008/115 du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier indique :

« [Page L 348/99] [...]

« (13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis [Nous soulignons]

(22) Conformément à la convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant, l'« intérêt supérieur de l'enfant »* devrait constituer une considération primordiale pour les Etats membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive. Conformément à la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le respect de la vie familiale devrait constituer une considération primordiale pour les Etats membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive. [Nous soulignons]*

(23) L'application de la présente directive ne porte pas préjudice aux obligations découlant de la convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut des réfugiés, telle que modifiée par le protocole de New York du 31 janvier 1967. [Nous soulignons]

(24) La présente directive respecte les droits fondamentaux et observe les principes reconnus, en particulier, par la charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. [...]

[Page L 348/102]

Article 5

Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

- a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,*
- b) de la vie familiale,*
- c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers,*

et respecte le principe de non refoulement.

[Page L 348/103] [...]

Article 11 - Interdiction d'entrée

1 .- Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

- a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou*
- b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée.*

Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2 .- La durée de 1 ' interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

3 .- Les États membres examinent la possibilité de lever ou de suspendre une interdiction d'entrée lorsqu'un ressortissant d'un pays tiers faisant l'objet d'une telle interdiction décidée conformément au paragraphe 1, deuxième alinéa, peut démontrer qu'il a quitté le territoire d'un État membre en totale conformité avec une décision de retour.

[Page L 348/104]

Les personnes victimes de la traite des êtres humains auxquelles un titre de séjour a été accordé conformément à la directive 2004/81/CE du Conseil du 29 avril 2004 relative au titre de séjour délivré aux ressortissants de pays tiers qui sont victimes de la traite des êtres humains ou ont fait l'objet d'une aide à l'immigration clandestine et qui coopèrent avec les autorités compétentes (1) ne font pas l'objet d'une interdiction d'entrée, sans préjudice du paragraphe 1, premier alinéa, point b), et à condition que le ressortissant concerné d'un pays tiers ne représente pas un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale.

Les États membres peuvent s'abstenir d'imposer, peuvent lever ou peuvent suspendre une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

Les États membres peuvent lever ou d'entrée, dans des cas particuliers ou pour d'autres raisons, suspendre une interdiction certaines catégories de cas,

4 .- Lorsqu'un État membre envisage de délivrer un titre de séjour ou une autre autorisation conférant un droit de séjour à un ressortissant d'un pays tiers qui fait l'objet d'une interdiction d'entrée délivrée par un autre État membre, il consulte au préalable l'État membre ayant délivré l'interdiction d'entrée et prend en compte les intérêts de celui-ci conformément à l'article 25 de la convention d'application de l'accord Schengen (2).

5 .- Les paragraphes 1 à 4 s'appliquent sans préjudice du droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie à l'article 2, point a) , de la directive 2004/83/CE du Conseil du 29 avril 2004 concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d'autres raisons, ont besoin d'une protection internationale, et relatives au contenu de ces statuts (3), dans les Etats membres.
»

Arrêt de la Cour de Justice

La Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que le principe de proportionnalité doit être assuré au cours de toutes les étapes de la procédure.

Loi du 19 janvier 2012

La loi du 19 janvier 2012 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers prévoit :

Art. 3. L'article 1er de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et 1' éloignement des étrangers, remplacé par la loi du 15 juillet 1996, est complété par les 3° à 24°, rédigés comme suit :

[...]

8° interdiction d'entrée : la décision interdisant l'entrée et le séjour sur le territoire des Etats membres pendant une durée déterminée, qui peut accompagner une décision d'éloignement; [...]

Art. 18. Dans le même Titre IIIquater, il est inséré un article 74/11, rédigé comme suit :

"Art. 74/11, § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à 1' alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas un danger pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4. "

Art. 19. Dans le même Titre IIIquater, il est inséré un article 74/12, rédigé comme suit:

"Art. 74/12. § 1er. Le ministre ou son délégué peut lever ou suspendre l'interdiction d'entrée pour des raisons humanitaires.

Lorsque deux tiers de la durée de l'interdiction d'entrée sont expirés, le ressortissant d'un pays tiers peut demander la suspension ou la levée de l'interdiction d'entrée pour des motifs professionnels ou d'études.

Sauf dérogations prévues par un traité international, par une loi ou par un arrêté royal, le ressortissant d'un pays tiers introduit une demande motivée auprès du poste diplomatique ou consulaire de carrière belge compétent pour le lieu de sa résidence ou de son séjour à 1' étranger.

§ 2. Le ressortissant d'un pays tiers peut introduire auprès du ministre ou son délégué, une demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée motivée par le respect de l'obligation d'éloignement délivrée antérieurement s'il transmet par écrit la preuve qu'il a quitté le territoire belge en totale conformité avec la décision d'éloignement.

§ 3. Une décision concernant la demande de levée ou de suspension de l'interdiction d'entrée est prise au plus tard dans les quatre mois suivant l'introduction de celle-ci. Si aucune décision n'est prise endéans les quatre mois, la décision est réputée négative.

§ 4. Durant l'examen de la demande de levée ou de suspension, le ressortissant d'un pays tiers concerné n'a aucun droit d'accès ou de séjour dans le Royaume.

§ 5. Le ministre peut, par arrêté, définir les catégories de personnes dont les interdictions d'entrée doivent être levées ou suspendues lors de catastrophes humanitaires.

§ 6. Lorsqu'un ressortissant d'un pays tiers fait l'objet d'une interdiction d'entrée délivrée par un autre Etat membre et que le ministre ou son délégué envisage de lui délivrer un titre de séjour ou une autre autorisation conférant un droit de séjour, il consulte au préalable cet Etat membre afin de tenir compte des intérêts de celui-ci.

Art. 20. Dans le même Titre IIIquater, il est inséré un article 74/13, rédigé comme suit :

" Art.74/13. Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. ".

Attendu que la présente requête est à lire en parallèle avec la requête en annulation introduite par même courrier de la décision d'ordre de quitter le territoire ; Que la partie requérante est en relation affective avec Mme I. D.B. depuis de nombreux mois ; qu'ils vivent en communauté de table, de chaise et de lit ; que Mme D.B. souffre d'épilepsie ; qu'en plus de leur communauté de vie durable, M. F. apporte une grande aide médicale en raison des fragilités que connaît sa compagne ; qu'ainsi, il l'assiste dans la prise de ses médicaments et est à ses côtés si une crise d'épilepsie devait survenir ;

Qu'en plus de la relation affective qui unit M. Fethi à Mme D.B., existe une relation quasi filiale entre le fils de Mme D.B. et M. F. qui y est très attaché et réciproquement ;

Qu'en conséquence, la décision d'interdiction d'entrée de trois ans viole le droit au respect de la vie privée et familial de M. F. ; qu'un retour au pays séparera M. F. d'avec sa compagne mais aussi d'avoir le fils de la compagne de M. F. qui l'appelle « papa » ;

Que l'équilibre affectif du fils de Mme D.B. serait complètement cassé si M. F. devait s'en retourner au pays pendant une durée de trois ans ; qu'il importe de rappeler que l'enfant a déjà fait l'objet d'un abandon par son père biologique ;

Que s'il est vrai que M. F. a été condamné par la justice pour des faits graves, il est également vrai que M. F. ne constitue plus actuellement une menace réelle, actuelle pour l'ordre public ; que la vie familiale de M. F. l'a métamorphosé ; qu'à présent, sa vie a un sens ; Que la décision querellée est en conséquence inadéquatement motivée et viole le principe de proportionnalité ;".

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Na een uitgebreide theoretische uiteenzetting omtrent de door hem geschonden geachte rechtsregels voert verzoeker in zijn middel *in concreto* aan dat hij samenwoont met zijn Belgische vriendin. Deze lijdt aan epilepsie en verzoeker staat haar geregeld bij tijdens haar epilepsieaanvallen. Hij vormt thans met haar een gezin en zou ook een goede band hebben met haar zoon.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker op 5 mei 2023 een "vragenlijst hoorplicht" heeft ingevuld en op 16 mei 2023 werd geïnterviewd door een terugkeerbegeleider. Aangaande het gezinsleven motiveert de bestreden beslissing:

"Betrokkene verklaarde een duurzame relatie te hebben met I. D.B.. Zij zou tevens een zoon hebben dewelke hij beschouwt als de zijne. Hij zou ook verschillende familieleden in België hebben, waaronder tantes, ooms en en neven.

Betrokkene woont echter niet officieel samen met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Daarnaast wisten zowel betrokkene als zijn partner dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk. Het koppel kan hun relatie altijd verderzetten in het land van herkomst van de betrokkene. Wat betreft de zoon van zijn partner, dient er te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier geen stukken voorliggen waaruit blijkt dat betrokkene dit kind officieel erkend heeft. Een schending van artikel 8 van het EVRM lijkt op eerste zicht weinig aanneembaar. Er liggen geen concrete elementen voor die er op zouden kunnen wijzen dat er in hoofde van zijn partner en haar zoon ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zij hem zouden volgen naar Marokko dan wel een ander land. Indien zijn partner hem niet zou wensen te vergezellen, kan contact onderhouden worden middels (korte) bezoeken of middels moderne communicatiemiddelen. Zelfs indien zou blijken dat betrokkene wel degelijk een gezinsleven op het Belgisch grondgebied onderhoudt zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM met zijn partner en haar zoon kan worden besloten dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Wat betreft de verklaring dat betrokkene tantes, ooms en neven zou hebben in België, kan worden opgemerkt dat het EVRM het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel tot het kerngezin beperkt en gaat na of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Betrokkene toont onvoldoende de graad van gezinsleven aan met zijn tantes, ooms en neven.”

Het feit dat verzoeker het niet eens is met deze beoordeling betekent niet dat deze motivering niet deugdelijk zou zijn. Verzoeker betwist de motieven die hebben geleid tot het opleggen van het inreisverbod van drie jaar op zich niet. Waar verzoeker betoogt dat hij de vaderrol zou opnemen voor de zoon van zijn vriendin, weerlegt verzoeker niet dat hij ervan op de hoogte was dat hij niet beschikte over een legale verblijfsstatus, zodat hij diende te weten dat het in België ontwikkelde gezinsleven precair was. Hij weerlegt evenmin het motief dat, gelet op de concrete feitelijke elementen van het verklaarde gezinsleven, er in hoofde van de partner en de zoon geen ernstige moeilijkheden zouden zijn indien zijn partner en haar zoon hem zouden volgen naar Marokko, of dat indien zijn partner dat niet wenst, de contacten kunnen worden verder gezet via een combinatie van korte bezoeken en moderne communicatiemiddelen. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoeker werd niet eerder gemachtigd of toegelaten tot een verblijf op het grondgebied, zodat het hier gaat om een situatie van eerste toegang of verblijf op het grondgebied. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er sprake zou zijn van zulke hinderpalen om het gezinsleven elders te leiden dat er sprake zou zijn van een positieve verplichting in hoofde van de Belgische overheid (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Waar verzoeker aanvoert dat zijn vriendin lijdt aan epilepsie, merkt de Raad op dat verzoeker dit element niet heeft vermeld toen hij door de verwerende partij werd gehoord en dit nu pas voor het eerst aanvoert. Verzoeker beperkt zich tot loutere verklaringen en brengt geen enkel begin van bewijs bij dat hij als mantelzorger zou optreden ten aanzien van zijn vriendin. Een bijzondere band van afhankelijkheid tussen hen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoeker tenslotte betoogt dat zijn partnerrelatie hem veranderd heeft, zodat hij geen gevaar meer zou vormen, is dit een loutere verklaring, waarmee verzoeker de feitelijke vaststellingen die hebben geleid tot het nemen van een inreisverbod van drie jaar, niet weerlegt.

Het middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op tweeëntwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT C. VERHAERT